

veřejného rázu donucovacího a proto jest rozsah povinností otcovských posuzovati podle právních předpisů toho státu, jehož byl nemanželský otec příslušníkem v době narození dítěte, tedy v tomto případě podle tuzemských zákonů (srov. sb. n. s. 2888). Že by byly strany při smíru dne 6. dubna 1908 ujednaly nebo zamýšlely použití práva cizozemského, t. j. říšskoněmeckého i pro budoucí spory z poměru nemanželského otcovství, zejména i pro vymáhání jiného výživného, žalobce ani ne tvrdil a důkazů o tom nenabídl. Odvolací soud dovozuje mylně z ustanovení §u 37 obč. zák., že, když v době uzavření smíru byli žalobci a jeho matka státními příslušníky říše Německé, již tím jest odůvodněna použitelnost německého říšského práva na tento případ. Při tom též přezírá, že § 37 obč. zák. má na mysli použití jen h m o t n é h o c i z o z e m s k é h o práva, nikoliv však práva formálního (srov. sb. n. s. čís. 3714). Důsledkem toho též mylně dovozuje z ustanovení §u 69 něm. říš. zák. o dohodnocení (Aufwertungsgesetz), absolutní nepřislusnost okresního soudu ve Frýdlantě ku projednání této rozepře, poněvadž prý podle tohoto zákona mají dohodnocení (valorisaci) prováděti zvláštní úřady zhodnocovací (Aufwertungsstellen) a doličuje tím zmatečnost podle §u 477 čís. 3 c. ř. s. a z dalšího ustanovení téhož zákona, že řízení se má provésti dle zásad nesporného řízení, odvozuje i zmatečnost tohoto sporného řízení podle §u 477 č. 6 c. ř. s. Mylným jest i názor odvolacího soudu, že, i kdyby bylo lze na případ tento použití zákonů Československého státu, bylo by řešiti sporný nárok v řízení nesporném podle §u 16 první dílčí novely k obč. zák. Vždyť žalobce nemá v tuzemsku vůbec poručenského soudu, jež předpokládá § 16 první dílčí novely k obč. zák. pro zavedení řízení nesporného, a stačí tu odkázati k rozhodnutí čís. sb. n. s. 4171 touto otázkou podrobně se obírajícímu.

Čís. 6465.

O námitkách proti soudní výpovědi (§ 571 c. ř. s.) jest jednati v řízení sporném. Dospěje-li soud k poznání, že právní poměr spadá pod zákon na ochranu nájemců, jest výpověď rozsudkem zrušiti pro nedostatek věcného a právního podkladu.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1926, R I 790/26.)

Námitkám proti soudní výpovědi z bytu p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e nevyhověl a ponechal výpověď v platnosti. K odvolání žalovaného zrušil o d v o l a c í s o u d napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl návrh na vydání soudní výpovědi z bytu. D ů v o d y: Dům, v němž jest vypovězený byt, není ve správě státu po rozumu §u 31 čís. 3 zák. čís. 48/1925 sb. z. a n. a není vyňat z účinků zákona o ochr. náj. Žalobce mohl nájemní smlouvu se žalovaným vypověděti podle § 1 (1) zákona jen se svolením soudu prvé stolice z důležitého důvodu podle § 1 (2) a § 3 zákona v nesporném řízení. Soud prvé stolice, vydav soudní výpověď podle § 562 c. ř. s., přijav námitky proti výpovědi, projednav rozepři o nich a vydav napadený

rozsudek, jednal o věci z pořadu práva vyňaté. Napadený rozsudek a předchozí řízení jsou zmatečné podle § 477 čís. 6 c. ř. s. a na zmatečnost tuto bylo podle § 42 odstavec první j. n. a § 494 c. ř. s. odvolacímu soudu hleděti. Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by bez ohledu na použitý zrušovací důvod dále jednal po zákonu o odvolání žalovaného.

Důvody.

Nelze souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že věc patří na pořad řízení nesporného, neboť vypovídající strana nedomáhá se soudního svolení k výpovědi ve smyslu §u 4 zákona o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb.z. a n., zde v úvahu přicházejícího, nýbrž dala odpůrci soudně výpověď. Prvý soud, přijav a doručiv tuto výpověď, právem jednal o námitkách, zavčas podaných podle §u 571 c. ř. s. v řízení sporném a rozhodl podle §u 572 c. ř. s. o účinnosti výpovědi správně rozsudkem. Ani řízení ani rozsudek prvního soudu nejsou tedy zmatečnými ve smyslu §u 477 čís. 6 c. ř. s., a bylo proto žalobcovu rekursu vyhověno a rozhodnuto, jak se stalo. Setrvá-li odvolací soud na svém právním názoru, že právní poměr, o němž jde, podléhá ochraně nájemníků, nezbude mu, než, by vyřkl rozsudkem, že výpověď pro nedostatek věcného a právního podkladu se zrušuje (sb. n. s. 3437).

Čís. 6466.

Odmítl-li procesní soud první stolice sám od sebe žalobu pro nepřipustnost pořadu práva a rekursní soud právoplatně uznal přípustnost pořadu práva, jest jeho právním názorem první soud vázán a nemůže z téhož důvodu žalobu znovu odmítnouti, třeba nyní k námitce žalovaného, jenž k opodstatnění její neuvedl nových skutečností.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1926, R I 854/26.)

Žalobce (řezník) domáhal se na žalované obci jako vlastníci veřejných jatek vrácení zvýšeného jatečného penízem převyšujícím hranici pro věci nepatrné. Podle jeho tvrzení zvýšila obec usnesením obecního zastupitelstva ze dne 4. února 1924 jatečné o 50% a vybírala je od 1. září 1924 od žalobce, ačkoli zvýšení nebylo podle §u 35 živn. ř. zemskou politickou správou schváleno. Procesní soud první stolice odmítl žalobu a limine usnesením ze dne 21. února 1926 pro nepřipustnost pořadu práva. Na rekurs žalobce změnil rekursní soud usnesením ze dne 17. března 1926 usnesení prvního soudu a nařídil mu, by, nehledě k odmítacímu důvodu, po zákonu dále jednal. Z odůvodnění vyplývalo, že rekursní soud pokládal žalobní nárok za nárok soukromoprávní, protože jde o kondikci po rozumu §u 1431 obč. zák., jejímž předmětem je vrácení úplaty, která byla plněna v mylně předpokládaném závazku, a že také pokládá obecní jatky za soukromý podnik obce a jatečné za soukromoprávní úplatu. V důsledku tohoto rozhodnutí nařídil